

πού αναφάνησε άφοβα πώς έγγράφη τὰ τραγούδια του ενάντια τής Γερμανίας πάνω σέ ανακρίβειες και ψευτιές. Η άγανάχτησή του για τούς νεκρούς του πολέμου πού άφήκανε τήν όμορφιά τής γής και πού άπατηθήκανε πώς πολεμούσανε για κάποιο μεγάλο ιδανικό, ζουγραφίζεται στο τραγούδι του «non requiescunt in pace» Κοιτάχτε πώς άρχίζει περιγράφοντας τήν όμορφιά πού οι νεκροί έχασαν, και τó μεγάλο τó λόγο πού μάς δίνει όμως για τήν πράξη τους : «That men might be beautiful an ree» (γιανάμπορ'σεόδανθροπος νά ζήσει πύδ όμορφα και πύδ λεύτερα). Μά τó ιδανικό του άφτό, άφού πέρασε ή μεγάλη ή πόρα, φάνηκε πώς εΐτανε ψεύτικο, τίποτε άλλο παρά τó αϊώνιο διπλωματικό κουφέτο. Καί νά ή φωνή τους άμέσως : it is a lie, it is a lie μιά προειδοποίηση για τήν ύστερη γενιά νάποφύγει κάθε έκδίκηση. Τó τραγουδάει στήληθια είναι ένα διαμάντι με τήν πλέρια φιλοσοφία του και τó κορύφωμα τού πάθους του, πλεγμένο σέ τεχνική δύναμη. Ο νέος ό κόσμος είναι ό κόσμος τής αγάπης κι όχι τής έκδίκησης, κ' έτσι άκριβώς τονέ φαντάστηκε ό ποιητής. Μά ή δύναμη τού τεχνίτη, πού ποτίστηκε με τίς νέες ιδέες τής τέχνης, φαίνεται σέ δυό άλλα τραγούδια του. Τό πρώτο του είναι ή «Τέχνη» και τó δεύτερο ό «Σταθμός». Έδώ φαίνεται τó άρμονικό τó πλέξιμο τής φαντασίας και τού νοΐ, και τού ρεαλισμού. Μόνο ή έγγλέζικη φράση imaginat realism μπορεί νά μάς δώσει τó είδος άφτό τής ιδιοτροπίας. Μπορούσε κανείς νά φανταστεί πώς ό νέος άφτός ιδιότροπος ίμπρεσιονισμός δέν είναι τίποτε άλλο παρά φουτουρισμός, μά φουτουρισμός όχι τών άκρων. Ο ποιητής δέν μπορεί νι ιδεί κάτι στην κατηγορία του πού νάν τού κάνει έντύπωση χωρίς νάν τó περάσει άπό τής φαντασίας τήν άγια πηγή με μιά άριστοτεχνική πόντα συγχάτηση. Η νέα ιδέα τού φεμινισμού τόν συνεπαίρνει και τόν σταματάει σκλάβο της, πού τήν καλοπαρητρείει και υψύ τήν τραγουδάει. Άφτό τó βλέπουμε μέσα στο τραγούδι του «Η γυναίκα στον άντρα», γιομάτο ζωή και φλόγα. Κ' έτσι ό ποιητής μας με τήν πολύτροπή του τή μοΐσα και με τήν άτσάλνια του τή γνώση, παρουσιάζεται βαφτισμένος μέσα στη νέα ζωή, κι άνοΐγει τó δρόμο του στην πρώτη γραμμή, ψάλλοντας τó νέο τó φώς και παλέθοντας για τή νίκη τού άνθρωπισμού και τής αγάπης.

Όξφόρδη.

I INDIANOS

ΣΗΜ. — Νά, για δείγμα, και δυό τραγούδια, πρόχειρα μεταφρασμένα, τού Pinto :

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΟΝ ΑΝΤΡΑ

Ζητάς σάν τó κρασί νά με ροιζήσεις
 'Απ' τó ποτήρι : τήν ψυχούλα μου νά πνίξεις
 Θέλεις ως νά δώσει σου ό,τι ώραίο μέσα κλείνει
 'Από φλόγα, έλευτεριά, τήν κάθε στάλα,
 "Ός ότου ή φτωχή ψυχή σά γάλα
 Λευκή προβάλει και με τή δική σου μιά ούσια γίνει

Δέ σέ φτάνει; τó κορμί μου σούχω δώσει,
 Μπορείς νά λιώσεις τή λευκή μου σάρκα πού έχουνε

Τά παχιά μεγάλα σκέλη σου όλη νύχτα : μά όχι τήν
 'Εγώ είμ' εγώ κι όχι έσύ, (ψυχή,

Η ψυχή μου άγριο πουλί τή νιώθω νάνα,
 Πού μέσ σ'όμορφο θά φύγει τó μαδί,
 "Όπου τά λευκά τά νέρη λεύτερα κυλάνε,
 Καί τού μοναχού τάγέρα άκούγεται ή φωνή --

ΛΤΟ ΣΤΑΘΜΟ

'Αργά τή νύχτα στο σταθμό,
 Τó κρύο τζούζει : κ' οι φανοί μέσ στα διαδία φωτίζουν,
 Κάτω, σακφοί, άπ' ένα φώς κίτρινο, πυραμίδες,
 Σέ μιά γεφυρή μακρόσυρτη στοχαστικά χωρίζουν.

Άκροτεροΐνε άνθρωποι πά στο πεζούλι,
 Κι άπάνω - κάτω περπατάν, ή μαζεμένοι,
 Πάνω στους πάγκους κάθονται με μάτια νυσταγμένα
 Σέ μαΐρο όλοι ντυμένοι.

Σάν άπό φίλντισι, λεπτή, χλωμή φαντάζει ή όψη-
 Μέσ στο σκοτάδι τής νυχτιάς ξάφνου πηδάει.
 —'Ός ένός άγριου θειοΐ τó φλογισμένο μίτι : —
 Πράσινο φώς πού τρεμουλάει.

"Όρεμα, τόσο ήρεμα : στριγγυοφωνή στα μύκρη
 Μιά σιωπή κι όρημική ξεγύνηται τó τρένο,
 Χρυσό άλογο, μ' άνεμιστή τή φλογισμένη χαιτή.
 Με περιφάνειας λύσσαγμα θριαμβικά φτασμένο.

ΝΕΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

(Άπό τó Η' βιβλίο)

ΙΤΣΑ

"Ιτσα, τών λουλουδιών έσύ χρυσή Βασιλοπούλα.
 Και τών πουλιών καλάδημ' άχ! πώς σκίριζε μιά φορά,
 'Η ράχη, ό κάμπος, τó θουνό, όταν τήν κάθε αυγούλα
 'Επρόβαινες άστράφοντας φώς όλη και χαρά.

"Ιτσα, χωρίς, πολύ χωρίς, έσθησε, άχ! και τώρα,
 'Η ράχη, ό κάμπος έπесе σέ συλλογή βαθειά.
 Λιώνουν τά μαΐρα άπ' τόν καμύ λουλούδια πάσαν ώρα
 Κι άχ! "Ιτσα, τά πουλιά λαλούν γύρισε πίσω πιά.

Η ΩΡΑΙΑ ΖΩΗ

'Η ώραία ζωή λαμπρά θωρώντας μου χαμογελά
 Με χίλια δυό γενεψίματα με χίλια δυό ματάκια
 Με τάνθη, μ' ένα δλόχρυσο πουλί πού κελαδά,
 Με τά γλυκά, τά έξαίσια τών κοριτσιών λογάκια.

"Έλα, ψυχή μου, τή φοιχτή σου ξέχνα μούρα πιά,
 'Κι άγνάτια στην ώραία ζωή λαμπρόφωτα στολίσου,
 Χαίρου με τάνθη, στάηδονιοΐ σκίριτα τήν όμορφιά,
 Στα θεία κορίτσια πού περνούν, ρόδα τού παραδείσου

Ω ΑΝΕΡΜΗΝΕΥΤ' ΟΝΕΙΡΟ

"Ω άνερμήνευτ' όνειρο, γλυκύτατη, αιώνια,
 Ζωή, κάτω άπό τούς λαμπρούς ώραίους σου οΐρανούς,
 "Ανθισα με τή ρέμβη μου και με τή φαντασία,
 Λαλώνοντας τούς πύδ κρύφους μου, όσαν πουλί, κρημούς,

"Ένα λουλούδι, μιά σκιά, δυό μαΐρα μαΐρα φρόδια...
 'Αγάτες μου, άχ! μαραίνουμαι χωρίς, πολύ χωρίς...
 ... Ψυχή μου, πάψε νά πονεΐς, για δες, όλα τήν ίδια
 Δέν έχουνε τά λούλουδα διάρκεια ζωής.